

Κωνσταντίνος Μπόχαλης τὴν Σπάρτην, οἱ δὲ Παλαιολόγοι, ὁ Λάσκαρις καὶ ὁ Γεώργιος Πράσιος τ' ἄλλα μέρη ὁ Μεγαδούκας νὰ καταλάβῃ τὴν κλεισοῦραν τῆς τότε ἐρήμου Καβάλλας, ἵνα οὕτω διακοπῇ ἢ ἐκ Μακεδονίας συγκοινωνία τῶν Τούρκων πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Συγχρόνως οἱ ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Κρυσσαίου κόλπου (Γαλαξειδιῶ) ὠχυρωμένοι γενναῖοι ἄνδρες, οἱ συνεχῶς πρὸς τοὺς Τούρκους πολεμοῦντες, ὡς καὶ οἱ κάτοικοι τῶν Σαλόνων, νὰ συνηνωθῶσι πρὸς τοὺς Ἀγγραφιῶτας, καὶ διὰ τούτων πρὸς τοὺς πολεμιστὰς τῆς Θεσσαλίας. Τὴν προτεινομένην ὁμως ἐξέγερσιν ἐματαιώσεν ἡ ἀντιζηλία αὐτῶν τῶν ἐν Ἑυρώπῃ χριστιανῶν, οἵτινες οὔτε τὴν Ἑλλάδα ἐνόουν νὰ ἐλευθερώσωσιν, οὔτε εἰς ἄλλον τινά, πλὴν τοῦ Τούρκου, ν' ἀφῆσωσιν αὐτήν. Ἐν τῷ συγκροτηθέντι πολεμικῷ συμβουλίῳ ἐν Ἐνετίῃ (1532) ὁ Μερκούριος Μπούας ἐπρότεινεν ὡς εὐχερεστάτην τὴν κατάκτησιν τῆς Πελοποννήσου, οἱ ἄλλοι ὁμως στρατηγοί, καὶ ἰδίως ὁ προσωπικῶς τούτον ἐχθρευόμενος δούξ τοῦ Οὐρβίνου, μετέβαλον θέμα διμιλίας.

Ἐν ἔτει 1533 δυνάρχος τοῦ Κάρλου Ε', Ἀνδρέας Δόριας, μὴ ἀναμείνας τὴν ἔλευσιν τῶν συμμάχων, ἀνέλαβέ μόνος τὴν κατάκτησιν τῆς Πελοποννήσου. Οἱ περιωζόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ Στρατιῶται ἔσπευσαν νὰ τῷ παραδώσωσι τὰς Πάτρας, τὴν Κόρινθον καὶ τὴν Κορώνην, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει παραχωρήσεως κατακτηθησομένων τιμαρίων ¹⁾ μετ' ὀλίγον ὁμως αἰσχροῦς ἐγκαταλείψθεισης τῆς χώρας εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ ἐξηγηρωμένου σουλτάνου, ἠναγκάσθησαν καὶ οὗτοι μετὰ πολλῶν χιλιάδων γυναικοπαίδων νὰ ἐγκαταλείψωσι διὰ παντὸς τὴν πατρίδα καὶ συνοικισθῶσιν ἐν ταῖς νοσηραῖς ἐρημίαις τῆς Καλαβρίας.

Μετ' οὐ πολὺ κατεπονήθησαν καὶ οἱ Καμπῖται Στρατιῶται (1537). Οἱ ἀντάρται Προιταῖοι καὶ Βελισσαῖοι, οἱ οὔτε τοὺς Τούρκους, οὔτε τοὺς Ἐνετούς ἀναγνωρίζοντες, ἐξηκολούθουν τῆς ἐπιδρομῆς των μέχρι τῆς Κορινθίας· ἀλλ' ὁ Κασίμ πασᾶς πολιορκήσας τὸ Νεῦπλιον, συνέλαβε τοὺς τιμαριούχους τοῦ Καστρίου Παλαιολόγους καὶ πάντας ἀπεκεφάλισεν ἐν Ἄργει. Παραδοθέντος τοῦ Νευπλίου εἰς τοὺς Τούρκους (1540), οἱ Καμπῖται ἀπανταχόθεν πιεζόμενοι μετέβησαν εἰς Ὑδραν καὶ Πετσας καὶ διωργάνισαν τὰς νευτικὰς κοινότητας.

Εἰς τὴν δυστυχίαν ὁμως τῆς Ἑλλάδος τὰ μέγιστα συνετέλεσε καὶ ἡ ἀπερισκεψία τῶν Στρατιωτῶν, οἵτινες μεθυσθέντες ἐκ τῶν προηγουμένων ἐπιτυχιῶν ἐφαντάζοντο εὐκολον καὶ τὴν

δυσχερεστέραν τῶν ἐπιχειρήσεων. Περί τὰ μέσα τῆς ΙΣΤ' ἑκατονταετηρίδος οἱ Δωριεῖς Ἰάκωβος Βασιλικὸς καὶ Ἰάκωβος Διασωφῶνος, Ἰαρχοὶ ἐν τῷ ἱππικῷ τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ Ε', συνέλαβον τὸ ἀληθῶς γιγάντειον τόλμημα ν' ἀναστατώσωσιν ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τοῦ Δουναβείως μέχρι τοῦ Καυκάσου καὶ τοῦ Λιβυκοῦ πελάγους· καὶ ὁ μὲν πρῶτος κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον τῆς Μολδαβίας (1558-1564), καὶ καταβάλῃ τὰ πρῶτα θεμέλια τῆς ἐξημερώσεως τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῦ παρὰ τὸν Ἴστρον ἔκτοτε ἀναπτυχθέντος ἑλληνισμοῦ, οἱ δὲ ἄλλοι συνωμόται ἐξέπνευσαν εἰς τὰ βασιανιστήρια Ἐνετίας. Τὰ ἔγγραφα διέσωσαν πάσας τὰς περιπετείας τοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξιστορήσωμεν ἄλλοτε ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ.

Κ. ΣΑΘΑΣ

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΓΓΕΡΟΣ

Παρίσιον τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου 1885

Σήμερον ἐκηδεύθη ὁ νεκρὸς τοῦ Αἰμιλίου Ἐγγέρου, τοῦ ἐξόχου Ἑλληνιστοῦ, τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, ὅστις ἐπὶ μίαν ὄλην πεντηκονταετηρίδα διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν συγγραμμάτων του διέπρεψε μεταξὺ τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐκπροσωπόντων τὰς παραδόσεις τῶν κλασικῶν μελετῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς Ἑλληνομαθείας. Ἐντὸς τῆς εὐρείας ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Σουλπικίου συνωθεῖτο τὸ πλῆθος τῶν συναδέλφων, τῶν ἀρχαίων μαθητῶν, τῶν πολυαριθμῶν γνωρίμων καὶ φίλων τοῦ κηδευομένου. Εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Montparnasse ὅπου ἐτάφη, πλησίον τῆς στήλης ἣτις ὑψοῦται ἐπὶ τοῦ κενοῦ ἤδη τάφου τοῦ ἡμετέρου Κοραῆ, λόγοι ἀκαδημαϊκοὶ καὶ ἀποχαιρετισμοὶ ἐπίσημοι ἐξεφωνήθησαν ἐπ' ὀνόματι τῶν σοφῶν σωματείων, εἰς τὰ ὁποῖα μέχρι τῆς χθὲς συγκατελέγετο ὁ Ἐγγερος.

Ἄλλ' οἱ γνωρίζαντες τὸν ἀποθανόντα ἐκ τοῦ πλησίον, οἱ τιμηθέντες διὰ τῆς φιλίας του, οἱ ἀγαπήσαντες αὐτὸν ζῶντα, δὲν συνέθαψαν τὴν λύπην των καὶ τὴν ἐνθύμησιν του εἰς τὸν τάφον, ὅπου μετὰ τσοαύτης δικαίας τιμῆς ἐκλείσθη ἔσκαεὶ ὁ νεκρὸς του. Ὅσα φυσικὸς καὶ ἂν λογίζεται ὁ θάνατος, ὅταν ἔλθῃ μετὰ βίον μακρὸν χρηστῶς καὶ χρησίμως δαπανηθέντα, ὅσα ἀξιωμακάριστος καὶ ἂν θεωρηθῇ ὁ τελευταῖος ἀφῶ διὰ τῆς ἀξίας καὶ τῶν κόπων του ἀνῆλθεν εἰς ὑψηλὴν καὶ ἐντιμον περιωπὴν, ἀφῶ διήνηυσεν εὐτυχῶς τὸ στάδιόν του καὶ ὡς πολίτης καὶ ὡς οἰκογενειάρχης, ἀφῶ ἀποκατέστησε τὰ τέκνα του ὅπως ἤϋχετο καὶ τὰ εἶδε ἀνεξάρτητα πλέον καὶ μὴ χρῆζοντα τῆς ὑποστηρίξεως καὶ τῆς

¹⁾ Εἰς ἀμοιβὴν τῶν ἐν τῇ ἀλώσει τῆς Κορώνης ὑπηρεσιῶν τοῦ Θεοδώρου Ἀγαποστολίτου ὁ Κάρλος Ε' χορηγεῖ αὐτῷ διὰ διπλώματος τὰ χωρία Λεοντάριον καὶ Ἄγιον Γεώργιον, ἀνήκοντα εἰς τὴν πάλαι περιοχὴν τῶν Σκορτσῶν, τότε δὲ Κερυταίνης, ἃν καὶ μέχρι τοῦ νῦν κατέχωνται ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ὁ Ἑλληνομνήμων, σ. 150.

προστασίας του, ὅσω ἀξιολήλυτος καὶ ἂν εἶνε τοιοῦτος θάνατος, πάντοτε ὅμως ὁ χωρισμὸς εἶνε σκληρὸς καὶ πικρὰ ἢ στέρησις φίλου προσφιλοῦς, πρὸ πάντων δι' ὅσους ἐκ τῶν ἐπιζώντων ἐφθασαν εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν τὰς παλαιόθεν βίωθεις σχέσεις ἀγάπης δὲν διαδέχονται εὐκόλως νέαι.

Ὁ Egger ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες δὲν λησμονοῦνται. Ἡ διαυγής του διάνοις, ἡ εὐρεΐα πολυμάθειά του, ὁ χρηστὸς καὶ ἀνεπίληπτος βίος του, προπάντων δὲ τὸ μελίχιον τοῦ ἠθους του καὶ ἡ ἔμφυτος ἀγαθότης τῆς εὐγενοῦς του καρδίας τὸν ἀποκαθίσταν ἀγαπητὸν ὅσω καὶ σεβαστὸν εἰς ὅσους τὸν ἐγνώρισαν καὶ τὸν συνανέστράφησαν. Ἐπηύξανον δὲ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν περὶ αὐτὸν ἡ καρτερία καὶ ἡ γενναιότης μεθ' ὧν κατὰ τὰ τελευταῖα τῆς ζωῆς του ἔτη ὑπέφερε τὴν στέρησιν τῆς ὁράσεως. Ἡ σκληρὰ αὕτη δοκιμασία, ἀντὶ τοῦ νὰ παροξύνῃ τὸν χαρακτῆρα ἢ νὰ τραχύνῃ τὸ ἦθος του, ἀνέδειξεν ἀπ' ἐναντίας τὸν εὐγενῆ γέροντα ἀγαθώτερον ἔτι καὶ μελιχιώτερον ἑαυτοῦ, χωρὶς ἀπ' ἑτέρου νὰ δαμάσῃ τὴν διανοητικὴν του δραστηριότητα. Δὲν ἠττήθη ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, δὲν ἐσταύρωσεν ἐν ἀπογνώσει τὰς χεῖρας, δὲν παρεδόθη εἰς τὴν μελαγχολίαν, ἀλλὰ γενναίως ἐπάλαισε κατὰ τοῦ παθήματός του καὶ ἐνίκησεν, ἐφ' ὅσον ἡ νίκη ἦτον ἐφικτή, διατηρῶν ἀείποτε ἐν μέσῳ τῆς δυσκόλου πάλης φιλοσοφικὴν φαιδρότητα καὶ ὑπομονὴν χριστιανικὴν. Ἐξηκολούθησε καὶ τυφλὸς τὰς παραδόσεις του καὶ τὰς μελέτας του, αὐξάνων ἀπ' ἐνὸς τὰς γνώσεις του καὶ μεταδίδων ἀπ' ἑτέρου εἰς τοὺς ἄλλους τὴν μάθησίν του. Ἡ ἀκρίβεια τῆς μνήμης του, τὸ εὐμέθοδον τῶν παλαιῶν σημειώσεών του μετέτρεπον εἰς ἀποταμίευμα πρόχειρον τὰς μελέτας τῆς παρελθούσης ζωῆς του. δὲν ἔπαυσε δὲ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν παρακολουθῶν τὴν σύγχρονον κίνησιν τῆς ἐπιστήμης. Τῇ βοηθείᾳ δύο γραμματέων ἐναλλάξ γραφόντων ὑπὸ τὴν ὑπαγόρευσίν του ἡ τακτοποιούντων ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του τὰς σημειώσεις τῶν ἰδίων ἐρευνῶν του, τῇ προθύμῳ συμπράξει φίλων του ἀμιλλωμένων μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ νεωτέρου τῶν υἱῶν του ὅπως τῷ χρησιμεύωσιν ὡς ἀναγνώσται παντὸς νέου βιβλίου ἀξίου μελέτης, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν προϊόντων τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἡ ζωὴ του ἦτο ἀδιάκοπος μελέτη καὶ ἀδιάκοπος ἐργασία. Οὐδεμίᾳ τῷ διέφευγε πρόσδος τῆς ἐπιστήμης, οὐδεμίᾳ ἀρχαιολογικῇ ἢ ἄλλῃ ἀνακάλυψι. Ολίγας πρὸ τοῦ θανάτου του ἡμέρας ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων» διατριβὴν σπουδαίαν περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ ἐσχάτως ἀνακαλυφθείσης πολυτίμου ἐπιγραφῆς, προητοίμαζε δὲ ταύτοχρόνως πρὸς δημοσίευσιν συλλογὴν ποικίλων φιλολογικῶν πραγματειῶν του.

Ὅτω διήρχετο τὰς ἡμέρας του, τὸ δ' ἐσπέρας, ἰδίως τὰς Κυριακὰς, περικυκλούμενος ὑπὸ φίλων, ἐφαίθρυνε διὰ τῆς ζωηρᾶς ὁμιλίας του τὴν φιλοξενον αἴθουσάν του, ἡ δὲ γαλήνη τῆς ψυχῆς του μεταδιδόμενη εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν, διεσκέδαζε τὰς μελαγχολικὰς ἐντυπώσεις τῶν θλιβομένων ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ τυφλοῦ γέροντος.

Μέχρι τοῦ τελευταίου πρὸ τοῦ θανάτου του ἔτους ἐξηκολούθησε τὰς παραδόσεις του ἐν τῇ Σορβόννῃ ἐνώπιον ἀκροατηρίου πολυπληθεστεροῦ ἴσως τοῦ πρῶην. Τοῦτο δὲ οὐχὶ ἐκ συμπαθείας πρὸς τὸν ἀόμματον καθηγητὴν, ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐξάνοντος γοήτρου τῆς ἀφελοῦς εὐγλωττίας καὶ τῆς ἐπιχαρίτου ἀκριβείας τῆς διδασκαλίας του. Ἄλλ' εἶχε τι ἀληθῶς τὸ συγκινητικὸν ἢ θέα τοῦ γηραιοῦ καθηγητοῦ ὀδηγουμένου ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῶν παραδόσεων ὑπὸ τῆς ἀξιότιμου συντρόφου τῆς ζωῆς του, ἡ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ ἢ τινος τῶν στενῶν φίλων του, καὶ καταλαμβάνοντος τὴν πρὸ τοσοῦτων ἐτῶν γνωστὴν ἔδραν, ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου τὸ ὅποιον δὲν ἔβλεπε μὲν, ἀλλ' οὐτινος ἠσθάνετο καὶ ἤκουε τὴν συμπαθῆ ἐπιδοκιμασίαν. Εἴτε δὲ παλαιᾶς ἐξεως συνέπεια, εἴτε φιλκρέσκεια διδασκαλικῆ τοῦ τυφλοῦ γέροντος, ἀπέθετεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του βιβλίον ἢ χειρογράφους σημειώσεις, ὡσεὶ προτιθέμενος νὰ προστρέξῃ ὡς ἄλλοτε εἰς τοιαῦτα βοηθήματα.

Γεννηθεὶς τῷ 1813 ὁ Egger ἀνηγορεύθη εἰκοσαετῆς μόλις διδάκτωρ τῆς φιλολογίας. Διδάσκων ἀπὸ τοῦ 1834 τὰ Ἑλληνικὰ εἰς διάφορα τῶν Παρισίων ἐκπαιδευτήρια, ὠνομάσθη κατὰ τὸ 1840 καθηγητὴς ἀγρέγῃ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ἐν τῇ Σορβόννῃ, ἀπὸ δὲ τοῦ 1855 ἐγένετο τακτικὸς καθηγητὴς. Πρὸ ἐνὸς ἔτους εἶχεν ἐκλεχθῆ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιγραφῶν. Πρὸ ἐτῶν δὲ ἰκανῶν ἀνηγορεύθη ἰσόβιος ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Συλλόγου πρὸς διόδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Γαλλίᾳ.

Ἄλλὰ αἱ πρόχειροι αὐταὶ γραμμαὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀξίωσιν βιογραφίας, ὥστε οὔτε τὴν ἀπαρίθμησην τῶν θέσεων καὶ βαθμῶν του ἐπιχειρῶν, οὔτε τὴν τῶν δικφῶρων συγγραμμάτων του. Ὁ ἤδη μακρὸς κατάλογος αὐτῶν, θὰ ἀποβῇ μακρότερος ἔτι ἐάν, ὡς εὐχόμεθα, περισυναχθῶσι καὶ ἀναδημοσιευθῶσι αἱ εἰς περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας καταχωρηθεῖσαι διατριβαὶ καὶ πραγματεῖαι του. Τινὰς ἐξ αὐτῶν ἐδημοσίευσεν αὐτὸς οὗτος πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, κατεγίνετο δὲ πρὸ τοῦ θανάτου του εἰς προετοιμασίαν νέου τοιοῦτου τόμου. Ἄλλὰ καὶ ἐνταῦθα διεφαίνετο ἡ μετριοφροσύνη τοῦ χαρακτῆρός του. Ἐν τῇ διαλογῇ τῶν μὴ ἀναξίων κατ' αὐτὸν ἀναδημοσίευσέως, συχνάκις συνεζήτει μετὰ τῶν φίλων οἵτινες τὸν ἐβοήθουν εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, καταδικάζων αὐτὸς, ἐναντίον τῆς γνώμης τῶν, πολλὰς σπουδαίας μελέτας, ὡς μὴ παρεχούσας πλέον ἰκανὸν τὸ ἐνδιαφέρον μετὰ τὰς γενομένας

ἔκτοτε προόδους τῆς φιλολογίας ἢ τῆς ἀρχαιο-
λογίας. Σπάνιον καὶ ἀξιόμιμητον παράδειγμα
τοῦτο συγγραφῆς, καὶ συγγραφῆς τοιαύτης
ἀξίας, κρίνοντος ἑαυτὸν μετὰ τοσαύτης αὐστη-
ρότητος. Οἱ τοιοῦτοι συνήθως εἶνε ἐπιεικέστεροι
πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ πρὸς ἑαυτούς.

Ὁ Egger προσεβλήθη ὑπὸ συγκοπῆς τὴν 30
Αὐγούστου εἰς τὰ λουτρά τοῦ Royat, ἔνθα με-
τέβη πρό τινων ἡμερῶν χάριν ἀναψυχῆς, καὶ
ἀπεβίωσεν ἀνωδύνως εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συ-
ζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του. Γαῖαν ἔχοι
ἐλαφράν!

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

Ὁ παρὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην

ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΟΣ ΕΛΕΦΑΣ

Γνωστὸν ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀγαπῶσι τὸ ὑπερ-
μέγεθες εἰς ὅ,τι κατασκευάζουσιν. Ἐπὶ τῶν
μεγάλων αὐτῶν ποταμῶν, τῶν μεγίστων τῆς
ὑψηλίου, οἱ μηχανικὸὶ τῶν ἐγκαθιδρύουσι τὰς
μεγίστας τοῦ κόσμου γεφύρας· ἡ μεγίστη ἀτμο-
μηχανὴ ἀμερικανικὴ εἶνε, τὸ ὑψηλότερον τῶν
μνημείων εἶνε τὸ τοῦ Βάσιγκτων, καὶ ὅπως ἀ-
ναστηλωθῆ ἐν Νέᾳ Ὑόρκη, ὁ γλύπτης Βαρ-
θόλδης ἐπλασε τὸ θαυμαστὸν ἄγαλμα τῆς
Ἐλευθερίας, τὸ μᾶλλον γιγάντειον ἐκ τῶν τοι-
ούτου εἰδῶν ἔργων, ὅσα κατασκεύασεν ἀνθρω-
πίνῃ χεὶρ. Ἐσχάτως δὲ παρὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην
οἱ Ἀμερικανοὶ κατασκεύασαν κολοσσιαῖον τι μνη-
μεῖον, ἔχον τὸ σχῆμα ἐλέφαντος, εἰς τοῦ ὁποίου
τὰ ἔνδον, ἦτοι εἰς τὰς κνήμας, τὸν στόμαχον,
τὴν κοιλίαν εἰσχωροῦσιν ἀνερχόμενοι διὰ κλιμά-
κων πρὸς τοῦτο θεημιένων. Εἶνε δὲ τοσοῦτος
τὸ μέγεθος, ὥστε εἰς ζωντανὸς ἐλέφας δύναται
νὰ διέλθῃ ὑπὸ τὰς κνήμας του, περίπου ὡς θὰ
διήρχετο κυνάριον διὰ τῶν σκελῶν μεγαλοσώ-
μου ἵππου.

Ὁ παρὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην κολοσσιαῖος ἐλέ-
φας ἐσχεδιάσθη καὶ ἐκοδομήθη ὑπὸ τοῦ ἀρχι-
τέκτονος I. Masan Kerby. Κατὰ τὸ ἀρχικὸν
σχέδιον, τὸ μνημεῖον τοῦτο προωρίζετο διὰ νὰ
χρησιμεύσῃ ὡς ξενοδοχεῖον, ἀλλ' ἐγκαταλειφθέν-
τος τοῦ πρώτου σχεδίου, ἀπεφασίσθη νὰ χρησι-
μοποιηθῆ ἐν μέρος αὐτοῦ ὡς μεγάλη αἴθουσα
μουσικῶν συναυλιῶν, τὸ δὲ ἀνώτερον διαμέρισμα
αὐτοῦ ὡς ἀστεροσκοπεῖον. Ὁ ἐλέφας κατασκευ-
άσθη ἐκ ξύλου, κεκαλυμμένον ἐξωτερικῶς δι'
ἐλασμάτων κασσιτέρου. Τὸ ὀλικὸν αὐτοῦ μῆκος
ἐκτείνεται εἰς 46 μέτρα. Τὸ ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ
ἐλέφαντος ὑπὸ τὸ φορεῖον ἐπίπεδον, τὸ χρησι-
μεῖον ὡς ἀνώτατον ἀνδρῶν, κεῖται 29 μέτρα
ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, τὸ ὅλον δὲ ὕψος τῆς οἰ-
κοδομῆς εἶνε 46 μέτρα· ἡ κοιλία τοῦ θηρίου

ὑπέρεται κατὰ 7 μέτρα τῆς ἐπιφανείας τῆς
γῆς, καὶ αἱ κνήμαί του ἔχουσι διάμετρον 5 καὶ
 $\frac{1}{2}$ μέτρων. Ἐντὸς δύο ἐξ αὐτῶν ἐστήθησαν αἱ
κλίμακες, δι' ὧν ὁ ἐπισκέπτης ἀνέρχεται εἰς τὰ
ἔνδον τοῦ μνημείου.

Τὸ πρῶτον δωμάτιον, ὅπερ ὁ ἐπισκέπτης ἀ-
παντᾷ ὀνομάζεται δωμάτιον τοῦ στομάχου, ἐ-
νεκα τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν κατέχει. Ἡ μεγάλη
αἴθουσα τῶν συναυλιῶν κεῖται ὑψηλότερον,
ἔχουσα μῆκος ὄχι ὀλιγώτερον τῶν 25 μέτρων.
Ἐπάρχουσι πρὸς τούτους ἕτερα 34 διαχωρί-
σματα εἰς διάφορα ὕψη τινὰ τούτων ἔχουσιν
διαστάσεις μικρῶν θαλάμων, ἀλλ' εἶνε λίαν
παράδοξα τὸ σχῆμα. Τὰ παράθυρα δύο ἐκ τῶν
δωματίων τούτων ἀπαρτίζουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ
ἐλέφαντος, τῶν ὁποίων ἡ διάμετρος εἶνε ἐνὸς
μέτρου. Οἱ χαυλιόδοτες αὐτοῦ εἶνε μακροὶ 11
μέτρα.

Ἐν τῇ οἰκοδομῇ τοῦ κολοσσιαίου ἐλέφαντος ἀ-
νεφύησαν δυσχέρειαι τινες, ἐνεκα ἐδαφικῶν λό-
γων, ἐξ ὧν ἐγένετο ἀνάγκη κατασκευῆς στερεῶν
ὑποβάθρων κάτωθεν ἐκάστου τῶν ποδῶν αὐτοῦ·
πρὸς τούτοις ἀφορμὴ ἐδόθη πρὸς σπουδὴν περι-
πλόκων προβλημάτων τῆς ξυλουργικῆς τέχνης,
τῶν ὁποίων ὅμως ἡ λύσις ἀξίως ἐπετεύχθη ὑπὸ
τοῦ ἀρχιτέκτονος. Σιδηραὶ βάρθοι διερχόμεναι
διὰ τῶν κνημῶν τοῦ ἐλέφαντος τηροῦσι στερεὸν
τὸ οἰκοδόμημα.

Τὸ σύνολον αὐτοῦ ζυγίζει περίπου 100,000
τόνους. Ἐδαπανήθησαν διὰ τὴν συναρμογὴν
αὐτοῦ 700 βαρέλια καρφίων.

Ὁ κολοσσιαῖος ἐλέφας κατασκευάσθη ὑπὸ εἰ-
δικῆς τινος ἐταιρίας ἐπὶ σκοπῷ κερδοσκοπίας εἰς
μέρος θαμιζόμενον ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Νέας
Ὑόρκης. Θεωρεῖται δὲ ὡς ἐν τῶν περιεργότερων
ἀρχιτεκτονικῶν μνημείων τῶν δύο κόσμων.

ΟΙ ΑΠΟ ΜΕΤΕΩΡΩΝ ΘΕΟΙ

Διακεκριμένος τις μετεωρολόγος ἐδημοσίευσεν
ἐσχάτως τινὰ περὶ τῶν θεοτήτων, τὰς ὁποίας
ἐφαντάσθησαν οἱ ἀρχέγονοι λαοί, ὅπως παρα-
στήσωσι δι' αὐτῶν διάφορα μετεωρολογικὰ φαι-
νόμενα.

Τὴν βροχὴν, κατ' αὐτόν, παρέστησαν οἱ Ἴνδοι
ὑπὸ τὴν μορφήν ἀγελάδων μὲ ὀγκώδεις καὶ κρε-
μαμένους μαστοὺς. Ἐκτὸς αὐτῶν οἱ Χόνδο τῆς
κεντρικῆς Ἰνδίας ἔχουσι τὴν *Πιζοῦ Περροῦ*,
νύμφην, ἣτις χύνει τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς διὰ κο-
σκίνου. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον τὴν *Δανάην*
καὶ τὴν *Χρυσὴν* αὐτῆς βροχὴν, καὶ οἱ χωρικοὶ
τῆς Γαλλίας λέγουσιν ἔτι, ὅταν ἐπίκουρος κατέρ-
χεται ἡ βροχή: «*Τάλληρα ρίχνει*».